

Телешко 1 20. IV 1986

МУЗИЧКА ХРОНИКА

Танани преливи

Концерт Јована и Наде Колунџије у дворани
Коларчевог народног универзитета

Колико београдску музичку сцену обогаћују млади инструменталисти које слушамо пре или после неког од њихових продора на иностране такмичарске листе, толико њене звездане тренутке омогућују и сусрети са домаћим „интернационалним мајсторима“ у које спадају Јован и Нада Колунџија. После још једног од својих успешних иностраних гостовања, дуо Колунџија, представио се домаћој публици (12 и 17. маја) која им је не свакидашње била привржена (током ове две вечери у великој дворани Коларчевог универзитета у Београду). Програм сонатне вечери који је обухватао дела Моцарта, Бетовена и Брамса, одавао је не само уметничку озбиљност и високе интерпретативне могућности два већ и жељу да се удовољи увек актуелној потреби публике за провереном класиком.

Све три изведене сонате: Моцарта (Ге-дур, К. В. 301), Бетовена (Ге-дур, оп. 30, бр. 3) и Брамса (Ге-дур, оп. 78) носиле су и комуникацијски слој и шири простор за осветљавање свих параметара уметничког профила извођача, од најсложенијих техничких компоненти, до стилских и изражајних специфичности сваког композитора. Свирајући ова дела као савршено уиграј камерни дуо, у којем истакнуту и сјајно изграђену улогу остварује пијанисткиња Нада Ко-

лунџија, уметници су свој реноме потврдили на импресиван начин. Свака соната звучала је као засебна студија, прецизно усаглашеног музичког дисања и мишљења, са рафиновано изнијансираним детаљима и музикално обликованим целинама. Кантабиност као примарно средство израза Јована Колунџије, окренутост првенствено лирским елементима дела, добија сада на племенитом инструменту (Гварнери) нову, знатно мекшу, патинирану звучну боју и могућност тананих прелива. Овај део његове изражајне палете, најприсутнији, наравно, у лаганим ставовима, задржава се у граничном пољу природног музичког укуса и обуздане емотивности, добијајући у Бетовеновом Менуету (2. став) експресивну топлину са неопходном дистанцом према старинском облику. Иако је у све три сонате било места у којима технички виртуозитет излази у први план, Јован Колунџија је ову компоненту свога мајсторства зналачки употребљив и ставио у службу схватања и тумачења садржаја. Савршено прецизно, технички беспрекорно и музикално осмишљено, свирање Наде Колунџије је било више од клавирске пратње, прерастајући у чин заједничког музичког исказа, инспиративног међусобног „служења“ и јединствене креације.

Милена Пешић